

Görgey Gábor

Gyurkovics Tibor arcai

Tömör, szakállas arc. Egy tengerészkapitányé, aki a sós víz marta fedélzeten szétvetett lábbal áll és összehúzott szemmel nézi a tenger üvegtömbje mögött a láthatárt, milyen fene vihar közeledik már megint.

Azután van egy másik, egy érzékeny, fájdalmas arc. Egy álmodozóé, aki az emberek és a világ bajaiból magába szív minden mérget, majd kisóhajtja magából, miután átlényegítette költeményé.

Azután van egy dühöngő arc. Dühöngve és toporzékolva szidja az egész teremtést, mert minden atom és minden egyes szék láb kizárólag azért teremtetett, hogy az ő útjában legyen, őt bosszantsa és megakadályozza a nagy Harmónia megszületését. Mely harmónia abból állna, hogy ő ül egy asztalnál, alkonyati fák árnyékában, előtte pohár bor, körülötte néhány barát – így kellene üldögelni a végtelenségig – gondolja közben. És ez már megint a következő arc, melyre Krúdy szellemképe vetül.

És azután van egy mókás gumiarc. Eltorzul, megnyúlik, kitágul, elferdül, felpuffad, beesik. Lelapul, kihólyagosodik és szétpukkan, egyszóval egy bohóc arca. Egy mindenkit megnevettető és mindenkit megríkátó arc. Igen, ezek Gyurkovics Tibor arcai.

A költőé, a drámaíróé, a novellistáé és a színész-komédiásé. Minden arc más, mind igazi, és mindegyik akkor, ott egyedüli és egyetlen. Amikor Gyurkovics Tibor dühös a világra: színdarabot ír, leginkább dühös komédiát. Amikor pedig fáj neki a világ, az emberi esettség, a sok túladaolt seb, amikor fáj neki a fájdalom és fáj ő maga, hogy van, akkor Gyurkovicsból kibukik a vers. A fájdalom nem föltétlenül szenvedést jelent, hiszen fájhat a szép is, a jó is, az öröm is.